HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

כי הא דאמר רב. דבשמעתא לילה נמי ריבתא בלא טרמא ומיכא עיון בטרמא: **כי הוו קיימי מקמיה דרב חסדא.** נמר לתגמרינהו שמעתתא: **מרהטי בגמרא.** מה שמעתו מפיו דבר פלוני מתר: **והדר מעייני בסברא.** מה טעמו של דבר ומה יש להשיב כלום: **מאני מצחיא.** כוסות: **במטללתא.** לפי שאין מחוסים: **מאני מילכא.** קערות לתמר שתלו בהן נרין להוליאן: **נכר ממטללתא.** תוך לסוכה: **חלגא.** כל של חרס שעושין בו חמיס: **ושחיל.** לילי של עץ: **שרגא.** נר של חרס שקורין קרוסי"ל: **סוכה קטנה.** של שיעור מלומנס ז' טפחים לסור להניח בתוכה: **מקפה של גריסין.** ממרכת לקלקל בגשמים מעט: **ליזופא.** קסמין של סכך היה משיר על המתלה: **כי יוסף מלניצי דעת הוה לתניא בפ' ערבי פסחים** (פסחים קיג:) שלשה חייבין אין חייס להחמנין והרחמנין ומניני הדעת שאינם יכולין לסבול שום דבר מיחום ואמר רב יוסף כולהו אימתנו בי: **וירדו גשמים.** וילל מן הסוכה לגמור סעודתו בבית וכשיצא לו פסקו גשמים אין מטריחין אותו להפסיק ולעלות עד שיגמור: **איבעיא להו עד שיאור.** עד שיעלה עמוד השחר: **או עד שיעור.** משיעתו הא אם הקיץ לפילו היה בחלי הלילה יקום משיעתו ויעלה ויאן בסוכה: **מה שמע עד שיאור ויעלה עמוד השחר.** ועל כרחין עד שיעור הוא לתניא דה לתל"כ מאי ויעלה עמוד השחר: **תרתי.** בחמיא שני דברים אלו הן שיאור מעמיד לו המזרח ועלה עמוד השחר משמע קודם לכן: **תנא.** על כרחך שיעור קחני וס"ק עד שיעור משיעלה עמוד השחר לאפוקי אם הקיץ משיעתו בלילה לאין מטריחין ואם עלה השחר ולא ניעור אין מקילין אותו: **מי שפך למי.** עבד לרבו וכלי קאמר משל לעבד שהיה עושה לרבו עבודות שאינו עובדו כהוגן כך בילוע שאין ישראל עובדין כשורה או למען שכי קאמר ושפך לו רבו קיתון על פניו לומר לא מלפני לחי שפכי בשמושך וירידת גשמים היא שפיכת קיתון ומכל מקום שימן קללה הוא ומיהו פירוש המתניתין מיבעיא לן שפיכת הקיתון מאי היא שיבא הסוכה או יבילת גשמים: **כומן שהחמה לוקה זו.** משום לחייבי הכא בשימני קללה נקט לה: **והניח פנים.** לעטירנ"ש: **והושיבם בחשך.** כך כשהחמה לוקה אינה מאירה כל כך: **מפני שמלומדים במכותיהם.** כל מיני פורענויות הבאין בעולם יש להם ליתרגל לבחוג ולומר לא בא שימן זה אלא בשבילנו יותר משאר חומות מפני שהן רגילין ללקות יותר מכולם: **משל למה הדבר דומה.** משלו: **למי דומה.** לחכות: **מי זה מהן ירא שרגיל ללקות: לוקה כמוהו.** בנקר כשהחמה בשמרח: **נחלקו בהרקיע.** בחנות היום כשעומדת בראש כל אדם: **נשק.** עשוי מנולה של עזים והוא דומה לשחור: **חילי רעב.** משחירין פניס: **לקה בכנינסאו.** בשקיעתו: **פורענות שוהה ובא.** כלרך שמוהה השימן להרחות על כלות היום: **ניליחתו פורענות ממהרת ובא.** כלרך שמיהר השימן לבא: **ויש אומרים חילוף הדברים.** לקה בכנינסאו ערבית פורענות ממהרת לבא בשחין שאין השימן מיבעיא לן אם יבא לפני חבירו: **ניליחתו פורענות שוהה ובא.** כלרך שמוהה השימן לבא בשחין שאין השימן מיבעיא לן אם יבא לפני חבירו: **אלהיה.** שלה המלין בעלה כגון שמלא שהוא בר של עמו: **אל דרך הגוים אל תלמדו.** לעשות כמעשיהם ומשתעשו רלונו מחוחות השמים אל תחתו: **בשביל ד' דברים.** לא שמעתי טעם בדבר: **מחורות.** ירח וכוכבים: **כוכבי פלסטר.** שטרות מוזיפים ומכתבי עמל לשום דופי על שלם לכתוב בשמו מה שלא לוה: **מגדלי בחמה דקה.** מחריבין את החרך שאין יכולין לשמרם מלרעות בשלה חביריהם: **ועל קונסי אילנות טובות.** וחפילו הן שלהן שמשחיתין הן וגרלין כבוטעין בהקפ"ה ובברכתו שמקפיע טובו: **על משפי שטרות פרועים.** חלגא כדי לחזור ולגבות פעם אחרת: **ועל מלוי בריבית.** שמלוין בעלי בתים ליתרחל בריבית וכתיב (משלי כח) מרבה הונו בנשך ותרבית לחנון לרלים יקבצנו וחמרינן בפ"מ (ד' ע:) כגון שבור מלכא שחנון בהן עניי נכריס: ועל

מנא דמיכלא. קערות לאחר שאכלו בהן צריך להוליאם מן הסוכה משום מיאום כך פירש בקונטרס וי"מ כגון קדירות וחגיגי לילית וטעמא דכתיב בעינן והכי אין רגילין להיות בבית דירה אלא בית יש להם לבדם וכן פירש בה"ג כגון קדלי ושפודי וכי טוי וכי תפי: **ואמרי לה בר ממטללתא.** אין שרגא מעיינא לאחרים למנע ממיכלא בר ממטללתא היינו בשאם שאין משמשם בהן בשעת סעודה אוכל בקעריה בסוכה אבל שרגא בעודו דולק ומשמש לו לאחוי לאור בלאוכה לקמן פרק לולב ועדיבה (ד' מת. וש"ם) לתנן גבי שביעי של חג גמר מלאכול לא יתיר סוכתו משום דאי מתרמי ליה סעודתא אכיל בגווה אבל מוריד את הכלים מן המנחה ולמעלה מפני כבוד יום שאלאה כאיין עלמו לקראתו למקום שיסעוד שם בלילה ואמרינן בגמרא אין לו מקום להוריד כלי וצריך לאכול (ו) בה ביום טוב אחרון שאי אפשר שיעשה בו יעשה ויוכיח שאינו כמוסף על המלוה לעשות סוכה שמונה ימים מלוין בה את הגר ומדמצית לה היכירא בשעת הלקה שאע מינה לאסור בחג ושמח היינו טעמא למשום דמוקמינן בסוכה קטנה ומייתינן שמא תשרף סוכתו ותדע להלקה לוקח מלוה נקט מעייל את הגר לדנקיט התם מעייל בה מאני מילכא:

הדרן עלך הישן

כי הא (ו)דרבה) בר חמא כי הוו קיימי מקמיה דרב חסדא מרהטי בגמרא בהדי הדדי והדר מעייני בסברא אמר רבא (ג)א"מאני משתיא במטללתא מאני מיכלא בר ממטללתא חצבא ושחיל בר ממטללתא ושרגא במטללתא ואמרי לה בר ממטללתא ולא פליגי (ב)הא בסוכה גדולה הא בסוכה קטנה: ירדו גשמים: תנא (ג)משתסרה המקפה של גרסין אביי הוה קא יתיב קמיה דרב יוסף במטללתא נשב זיקא וקא מייתי ציבותא אמר להו רב יוסף פנו לי מאני מהכא אמר ליה אביי והא תנן משתסרה המקפה אמר ליה לידידי כיון דאנינא דעתאי כמי שתסרה המקפה דמי לי ת"ר (ג)דהיה אוכל בסוכה וירדו גשמים וירד אין מטריחין אותו לעלות עד שיגמור סעודתו (ה)היה ישן תחת הסוכה וירדו גשמים (ו)וירד אין מטריחין אותו לעלות עד שיאור אביעיא להו עד שיעור או עד שיאור ת"ש עד שיאור ויעלה עמוד השחר תרתי אלא אימא (ו)עד שיעור ויעלה עמוד השחר: משל למה הדבר דומה: אביעיא להו מי שפך למי ת"ש דתניא (ו)שפך לו רבו קיתון על פניו ואמר לו אי אפשי בשמושך ת"ר בזמן שהחמה לוקה סימן רע לכל העולם כולו משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שעשה סעודה לעבדיו והניח פנס לפניהם כעס עליהם ואמר לעבדו טול פנס מפניהם והושיבם בחושך תניא רבי מאיר אומר כל זמן שמאורות לוקין סימן רע לשונאיהם של ישראל מפני שמלומדין במכותיהן משל לסופר שבא לבית הספר ורצועה בידו מי דואג מי שרגיל ללקות בכל יום ויום הוא דואג (ו)תנו רבנן בזמן שהחמה לוקה סימן רע לעובדי כוכבים לבנה לוקה סימן רע לשונאיהם של ישראל מפני שישראל מונין ללבנה ועובדי כוכבים לחמה לוקה במזרח סימן רע ליושבי מזרח במערב סימן רע ליושבי מערב באמצע הרקיע סימן רע לכל העולם כולו פניו דומין לדם חרב בא לעולם לשק חיצי רעב באין לעולם לזו ולזו חרב וחיצי רעב באין לעולם לקה בכניסתו פורענות שוהה לבא ביציאתו ממהרת לבא וי"א חילוף הדברים ואין לך בל אומה ואומה שלוקה שאין אלהיה לוקה עמה שנאמר [1]ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים ובזמן שישראל עושין (ו)רצונו של מקום אין מתיראין מכל אלו שנאמר [2]כה אמר ה' אל דרך הגוים אל תלמדו ומאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה עובדי כוכבים יחתו ואין ישראל יחתו (ו)ת"ר בשביל ארבעה דברים חמה לוקה על אב בית דין שמת ואינו נספד כהלכה ועל נערה המאורסה שצעקה בעיר ואין מושיע לה ועל משכב זכור ועל שני אחין שנשפך דמן כאחד ובשביל ארבעה דברים מאורות לוקין על כותבי (ו)(פלסתר) ועל מעידי עדות שקר ועל מגדלי בהמה דקה בא"י ועל קוצצי אילנות טובות ובשביל ד' דברים נכסי בעלי בתים נמסרין למלכות על משהי שטרות פרועים ועל מלוי ברבית

סה א ב מיי' פ"ו מהל' סוכה הלכה ה טור ש"ע או"ח סי' תלל"ט ס"ק:
סו ג מיי' שם הלכה ו טוש"ע שם סעיף ה:
סז ד מיי' שם טוש"ע שם סעיף ו:
סח ה ו ז מיי' שם טוש"ע שם סעיף ז וכהג"ה:

תורה אור השלם

1. וְעָבַרְתִּי בְאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּלַּיְלָה הַזֶּה וְהִכֵּיתִי כָל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד בְּהֵמָה וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְיָ: שמות יב יב
2. כֹּה אָמַר יְיָ אֶל דֶּרֶךְ הַגּוֹיִם אַל תִּלְמָדוּ וּמֵאֹתוֹת הַשָּׁמַיִם אַל תֵּחַתּוּ כִּי יֵחַתּוּ הַגּוֹיִם מֵהֵמָּה: ירמיהו י ב

לעזי רש"י

קרושי"ל. מנורה.
לנטירנ"א. פנס.

רבינו חננאל (המשך)

דרבן גמליאל ור' אליעזר. **פיסקא לעבד שבא למזוג כוס [לרבו] ושפך הקיתון בפניו.** תנא אמר לו אי אפשי בשמושך. **תני מפני** ד' דברים בעלי בתים לוקין ונמסרין למלכות. על שמשהין בידם שטרות פרועין, ושמלוין ברבית, ושפוסקין צדקה ואינן נותנין, ושספק בידו למחות ואינו מוחה. **בזמן** שמאורות לוקין סימן רע לאומות, משל למה הדבר דומה למלך שעשה סעודה [וכו']. **בזמן** שהחמה לוקה סימן רע לאומות, שהאומות מונין לחמה. לבנה לוקה סימן רע לשונאי ישראל, שישראל מונין ללבנה. לקו במזרח, סימן רע לבני מזרח. במערב, לבני מערב. באמצע, לכל העולם. לקה כמין דם, חרב בא לעולם. כמין שק, רעב בא לעולם. לקה בכניסתו, פורענות שוהה לבוא. ביציאתו, פורענות ממהרת לבוא. ויש אומרים חילוף. ובזמן שעושין רצון מקום, אין מתיראין מכל אלו. שנאמר, ומאותות השמים אל תחתו וגו', הגוים יחתו ולא ישראל יחתו. **ת"ר** בשביל ד' דברים חמה לוקה, על אב בית דין שמת ולא נספד כהלכה, ועל נערה המאורסה שצעקה בעיר ואין מושיע לה, ועל משכב זכור, ועל שני אחים שנשפך דמן כאחת. ועל **ד' דברים** מאורות לוקין, על כותבי פלסטר, ועל מעידי שקר, ועל מגדלי בהמה גסה, ועל קוצצי אילנות טובים.

ו) נראה למפר כאן וע"ל עד שיגמור סעודתו היה ישן תחת הסוכה וירדו גשמים וירד אין מטריחין אותו לעלות עד שיאור כו'.

ו) [ע"ל דרבה ומיי וכן בעתיק בע"י] ועל סה"ד הגיה דרמי בר חמא כי הוי קיימי וכו', 2) [לקמן מח.], ג) [תוספתא פ"ב], ד) [עי' פרש"י שבת קנד: ד"ה שתיס בילי מתס], ה) מכילתא פ' בא, ו) שבת קנו., ו) [מכ' ד"ח פ"ב], ח) [בערוך ליתא פלסטרו],

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה ומתני וכו' ולריך לתכול שם ניו"ט:

מוסף רש"י

אי אפשי בשימושך. לנומר כשהגשמים יוכליס לסכוה הכל יוליחו ונרלה שאין הקב"ה חפן שנשמשם לפניו (תענית ב.). **הדרן עלך הישן**

רבינו חננאל

כי הא דרבא בהדי רמי, כי הוו קיימי מקמי רב חסדא, הוו מרהטי לישנא דגמרא, והדר יתבי ומעייני בסברא. **אמר רבא** מאני משתיא במטללתא, מאני מכלא בר ממטללתא. שרגא שרי בסוכה גדולה, בסוכה קטנה חרך לסוכה. **ירדו** גשמים מאמתי מותר **לישנות כר'.** תנא משתסרה המקפה של גריסין. וכן אי הוה דרבא בהדי רמי, וקא מייתי ציבי באפיה, מותר ליפנות. **ת"ר** היה אוכל בסוכה וירדו גשמים וירד, ופסקו גשמים, אין מטריחין אותו לעלות עמוד ו) עד שיאור ויעלה עמוד השחר. **ירושלמי** לא סוף דבר שתסרה מקפת גריסין, אלא אפי' מקפת כל דבר. תני כשם שמפנין מפני הגשמים, כך מפנים מפני השרב ומפני היתושין. רבן גמליאל ור' אליעזר היו נכנסין ויוצאין כל הלילה. **חד** מתלמידיהון דר' מנא הורי לחד מן קרובוהי דנשיא יצא אין מטריחין אותו לחזור, ולא שמע הא